

De Vlindertuin

ROMAN

*Een duizelingwekkend verhaal tegen de mystieke achtergrond
van de Keltische traditie in Schotland.*

HANS PETER ROEL

Als woorden tekortschieten, spreekt de ziel

De Vlindertuin

Een duizelingwekkend verhaal tegen de mystieke achtergrond van de Keltische traditie in Schotland.

Hans Peter Roel

N.E.X.T. Company

Colofon

*Copyright © 2014 Hans Peter Roel
Omslagontwerp: Looney2*

*De Vlindertuin
Tweede geheel herziene druk: december 2014
ISBN: 978 90 79677 221
NUR: 301*

*Een uitgave van:
Uitgeverij N.E.X.T. company BV te Baarn
info@nextcompany.nl
www.nextcompany.nl*

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van N.E.X.T. company BV.

*Soms moet je eerst even stilstaan,
om weer vooruit te komen.*

Inleiding

Er is een rol die je ongevraagd krijgt aangemeten als de dood is langs geweest: de rol van nabestaande of rouwende. Rare term eigenlijk, rouwende! Ja, rouw voelt ook echt als rauw; een open, gapende wond, waar zo nu en dan zout in wordt gestrooid.

Je bent een nabestaande, maar wat zegt dat? Dat we nog bestaan? Na het overlijden van een dierbare draait de wereld onverminderd door, terwijl wij stil willen staan. We draaien onvrijwillig ons rondje in de mallemolen van het leven. Na een paar moeilijke weken worden we weer geacht gezellig mee te doen. *Live must go on!*

Troost bieden of ontvangen is een hele kunst. We worden niet graag geconfronteerd met andermans pijn en verdriet. Het liefst delen we in elkaars vreugde en gezelligheid.

Hoe subtiel en dienstbaar is de kracht van troost. Bij oprechte troost komen de woorden vanzelf, of ontstaat begripvolle stilte. Er alleen maar zijn, nu je zo hard nodig bent.

Troost is een kracht, die eerder luistert dan spreekt, die geeft zonder terug te vragen. Een troostende hand op een schokkende schouder. Een woord of een blik, zonder dat het moet. Troost is er, omdat het er is op het juiste moment. Het is een bijzonder geschenk, dat wij elkaar als mens kunnen geven. Het is er, als het nodig is. Juist mensen hebben de gave gekregen om verzachtende woorden

te kunnen spreken op het moment, dat een ander een groot verlies moet verwerken.

Ons bestaan stopt niet bij de dood. Misschien is dát het wel wat de mens van nature bang maakt voor de dood. Het onbekende boezemt ons angst in, omdat we er geen grip op hebben. De oude Keltische cultuur ging er van uit dat er leven is na de dood. Er bestaat een zielenwereld, waar onze geest na het overlijden verblijft. Een wereld, die bijna tastbaar is als je hem kunt zien. Het is een bron van troost te weten dat de ziel eeuwigheidswaarde heeft. Ik geloof dat we blijven bestaan, vóór het leven en erna!

Ga in dit boek mee op reis naar Schotland en laat je troosten door kennis en wijsheid uit de oude Keltische cultuur.

Hans Peter Roel
December 2014

1

‘Mijn God!’

Geïrriteerd sla ik de klep van mijn laptop dicht. Urenlang zit ik gefrustreerd naar een leeg scherm te staren, terwijl de woorden niet willen komen. Diep zuchtend kijk ik rond, tot mijn blik blijft hangen bij de foto van mijn vader, die mij minzaam aanstaart, vanaf de secretaire, tussen de andere familieportretten. Hij heeft nooit anders naar mij gekeken en zijn laatdunkende blik is in mijn herinnering gegrift. De foto staat prominent vooraan het rijtje foto's, zodat mijn vader kan kijken als ik schrijf. Het is een morbide psychologisch spel, dat ik zovele jaren na zijn dood nog steeds met hem speel. Ik laat hem zien dat ik juist werk aan die talenten, die hij tijdens zijn leven zo expliciet afwees. Af en toe zie ik die minzame blik, die de woorden in mijn hoofd verstoort. Dit gaat zo door, totdat ik zijn blik niet meer kan verdragen en me resoluut van hem afkeer.

Ik wilde, zo lang ik het me kan herinneren, schrijver worden. De vrijheid van het schrijverschap is mijn hoogste ideaal. Je bouwt, vanachter je computer, aan een eigen fantasiewereld. Hoofdpersonen doen precies wat jij hen dicteert en tijd en plaats kennen geen beperkingen. Je kunt echte liefde oproepen en vervelende karakters het leven zuur maken. Kortom, je voelt je als schrijver een klein beetje God, wanneer de roman gestaag uitgroeit tot een compleet verhaal. Maar God spelen is voor mij bijzaak. Mijn echte drijfveer is om mensen te inspireren met boodschappen en woorden, die niet van hier komen.

Inzichten uit andere, niet zichtbare werelden, waarvan ik weet dat ze vele mensen kunnen troosten en helpen in hun leven. Ik heb geen idee, waarom mij deze gave is geschonken, maar weet wel dat ik er iets mee moet doen. Het past het meest bij me om deze boodschappen door middel van boeken uit te dragen. Voor deze missie ga ik het gevecht met mijn vader dagelijks aan.

Mijn vader was geen man van de verbeelding; romans las hij nooit. Dat vond hij nutteloos. Wat schoot je op met niet bestaande hoofdpersonen, die iets meemaken in een niet bestaand verhaal? Het schrijverschap is iets voor nietsnutten en dus niet acceptabel voor zijn zoon, zo was zijn onwrikbare standpunt. Mijn vader was als advocaat een man van het woord, maar gebruikte dit in een andere vorm dan de fictieve verhalen, die ik schrijf. Mijn eerste pennenvruchten waren hem te vaag en onbetekenend. Woorden waren bedoeld als instrumenten voor het opbouwen van een gedegen argumentatie. Fantasie bestond in zijn wereld niet. Dat was iets voor dromers en kunstenaars. Sprookjes heeft hij mij als kleine jongen nooit voorgelezen, maar verhalen uit de Griekse mythologie moest ik wel tot vervelens toe aanhoren. Het was zijn sterke wens om mij, samen met mijn broer Richard, klassiek te vormen, zodat we daar op het gymnasium ons voordeel mee konden doen. In zijn ogen bestond er geen belangrijkere taak voor een ouder dan een hoogwaardige culturele vorming aan de kinderen mee te geven. Helaas voor hem heb ik het gymnasium nooit gehaald, mijn broer overigens wel. Voor het gymnasium had ik niet de juiste intellectuele capaciteiten. Tot die conclusie moet ik onbewust al vroeg in mijn leven zijn gekomen. De Griekse Goden konden mij maar weinig boeien, zodat ik onder het voorlezen naar mijn vaders zware, zwarte bril keek en me afvroeg wat er in zijn hoofd omging. Het gebrek aan kleur in zijn verhalen was van zijn gezicht af te lezen.

De lachrimpels ontbraken en altijd was daar die ernstige blik, die aangaf dat het leven toch vooral serieus genomen moest worden.

Vlak na mijn vaders dood, zeven jaar geleden, leek het schrijven van een roman ook voor mij opeens nutteloos. De lust om te schrijven was verdwenen. Mijn vaders overtuigingen beheersten mijn geest. Wat had de mensheid aan fictieve verhalen, beleefd door verzonnen personen? Langzaam verdween mijn schrijversdroom. Zo deed ik mijn overleden vader alsnog een plezier. Daarnaast moest er simpelweg brood op de plank komen. Ik vond een compromis in de lerarenopleiding aan de Hogeschool van Utrecht. Na de voltooiing van de opleiding en twee tijdelijke banen kreeg ik vorig jaar een vaste betrekking. Ik kwalificeerde me als docent Nederlands op het Gerrit van der Veen College, hier in Amsterdam, een kleine school waar veel aandacht is voor culturele en kunstzinnige vorming. Naar mijn inschatting had deze baan zijn goedkeuring kunnen wegdragen, maar helaas heeft mijn vader dit niet mogen meemaken.

Zijn dood lijkt nog steeds dichtbij en zelfs zeven jaar na zijn overlijden denk ik nog dagelijks aan hem. Hij was veel te jong gestorven. Zijn cynische levenshouding had zijn lichaam verkankerd en na een kort, heftig ziekbed was hij in december, op een dag dat heel Nederland op het ijs stond, overleden. Pas in de laatste momenten voor zijn dood had ik de liefde bij hem gezien, die hij zo lang voor de wereld verborgen had gehouden. Pas toen kon hij zijn angsten loslaten en vulde liefde zijn cellen. Voor mijn vader was het te laat, maar voor mij was dit zijn allerbelangrijkste levensles.

2

Als docent Nederlands geef ik zin aan mijn leven. Bestaat er dankbaarder werk dan kinderen voorbereiden op hun toekomst? In mijn opinie niet. Hoe anders is dat voor schrijvers, die zich zonder noodzaak of maatschappelijk rendement in hun eigen verbeeldingswereld terugtrekken. Misschien had mijn vader gelijk en is het mijn straf dat de woorden voor mijn nieuwe roman niet willen komen. Het is een ongelijke strijd die ik voer met mijn vader, via de overtuigingen, die voortkomen uit zijn strenge opvoeding. Met een ferme tik werp ik de foto van mijn vader om. Daar ligt hij dan, plat op zijn buik. Hij kijkt me niet langer verwijtend aan, zodat ik opgelucht mijn computerscherm openklap. Zo kan ik onbelemmerd schrijven en ziet hij niet meer hoe mijn roman vorm krijgt. Hij hoeft zich niet meer te ergeren. Dat wil ik hem niet aandoen.

Het is heet in deze gortdroge zomer van 2008. Een drukende hitte beheerst al wekenlang het leven in Nederland. Het is alsof ons land door een wollen deken is toegedekt. De graslanden zijn geel en verdord en de natuur snakt naar een regenbui. Juist in deze zomerperiode wil ik mijn manuscript afmaken. De grote schoolvakantie is de tijd van het jaar waarin ik mij echt schrijver voel. Even geen kinderen, repetities nakijken of lesstof voorbereiden. Met een onrustig gevoel ga ik verder met het manuscript. Hoewel ik de priemende blik van mijn vader heb uitgeschakeld, wil het niet echt vlotten. Slechts af en toe roffelen mijn vingers over het toetsenbord. Geïrriteerd verplaats ik mij van mijn werkkamer naar de keuken, waar het enkele graden koeler is. Ik pak een glas met ijswater. *Indische Tulpen* is de titel van mijn boek in wording.

